

Arrest

nr. 28 336 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 februari 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 5 februari 2009 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 maart 2003.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Verzoeker verklaart op 30 augustus 2006 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 30 augustus 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een dringend beroep in tegen voormelde beslissing bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 20 december 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Verzoeker dient een vordering tot schorsing in bij de Raad van State tegen de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal.

Op 23 augustus 2007 wordt verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf op heterdaad betrap op zwartwerk en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 20 februari 2008 wordt verzoeker tijdens illegaal verblijf betrap op winkeldiefstal en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde gegeven.

Op 11 april 2008 neemt de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de vrijlating van verzoeker en een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 15 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 5 februari 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam Z.A. en nummer 5961439 bevat een kopie van een voorlopig Identiteitsbewijs dat in het verleden het dossier vervoegde. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij recent alles in het werk heeft gesteld om een identiteitsbewijs te verwerven bij de bevoegde ambassade in België gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een Identiteitskaart dient te zijn.

“(…)”

Op 18 maart 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten- Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)”

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 26.12.2006

“(…)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van beide gedingvoerende partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd op 23 augustus 2007 en op 20 februari 2008. Verzoeker toont niet aan dat hij een beroep heeft ingesteld tegen voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor kan worden aangenomen dat de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten definitief zijn geworden en principieel uitvoerbaar zijn.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied te verlaten van 23 augustus 2007 en 20 februari 2008 kan uitvoeren, vermits deze bevelen definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 5 februari 2009 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 18 maart 2009.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 9 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting weer omtrent de materiële motiveringsplicht. Hij verduidelijkt dat zijn verdere uiteenzetting zal aantonen dat de tweede bestreden beslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven conform de materiële motiveringsplicht. Verzoeker vervolgt zijn betoog door een schending van artikel 3 van de wet van 9 juli 1991 aan te voeren en hij geeft hierbij een theoretische uiteenzetting weer omtrent de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991. Hij meent dat de bestreden beslissing niet, of minstens zeer gebrekkig, voldoet aan de

formele motiveringsplicht. Verzoeker vervolgt zijn uiteenzetting door zijn theoretische beschouwingen in casu toe te passen. Hij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing waar werd gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 april 2008 niet vergezeld ging met de nodige identiteitsdocumenten conform artikel 9bis Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat aanvragen zonder de nodige identiteitsdocumenten onontvankelijk worden verklaard, omdat de wetgever wil vermijden dat verblijfsvergunningen worden gebruikt om onduidelijke identiteit te regulariseren. Hij beklemtoont dat de aanvrager de bewijslast draagt aangaande zijn identiteit. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij voldaan heeft aan deze bewijslast. Hij licht toe dat hij reeds in het verleden een identiteitsbewijs heeft toegevoegd aan zijn dossier. Verzoeker argumenteert dat er op geen enkele wijze kan worden getwijfeld aan het feit dat het hier om hetzelfde dossier gaat als het dossier dat bekend staat bij verwerende partij onder de naam Z.A. (...) met referentienummer 5961 4369 en waarin een identiteitsdocument van verzoeker kan worden teruggevonden. Hij beklemtoont dat dit gegeven niet wordt betwist door verwerende partij gezien de motivering van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker concludeert hieruit dat zijn identiteit vast staat en dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk dient verklaard te worden, aangezien er voldaan is aan de bedoeling van de wetgever. Verzoeker acht de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 9 juli 1991 geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Tevens wordt er op gewezen dat de kopie van het voorlopig identiteitsbewijs dat het dossier in het verleden vervoegde, niet voldoet aan de voorwaarde dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart dient te zijn en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij recent alles in het werk heeft gesteld om een identiteitsbewijs te verwerven bij de bevoegde ambassade in België. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden is. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*

- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*"

Uit artikel 9, tweede lid Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging, om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker.

Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. Ook dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een geldig identiteitsstuk, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat hij reeds in het verleden een identiteitsdocument toevoegde aan zijn dossier en dat er op geen enkele wijze kan worden getwijfeld aan het feit dat zijn identiteit vast staat merkt de Raad op dat verwerende partij hieromtrent het volgende motiveerde: *"Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam Z.A. en nummer 5961439 bevat een kopie van een voorlopig Identiteitsbewijs dat in het verleden het dossier vervoegde. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij recent alles in het werk heeft gesteld om een identiteitsbewijs te verwerven bij de bevoegde ambassade in België gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het een voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een Identiteitskaart dient te zijn."*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een voorlopig identiteitsdocument neerlegde naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag van 30 augustus 2006. Dit voorlopig identiteitsdocument, zo blijkt uit het administratief dossier, betreft een oproepingsbrief *"vernieuwing van paspoort"* uitgaande van

de stad Grozny. In de motivering van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat dit document in het dossier is terug te vinden, maar wijst zij op het feit dat enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden als identiteitsdocument in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en zij verwijst hierbij naar de punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de vaststelling dat zijn voorlopig identiteitsbewijs niet voldoet aan de voorwaarden van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart te weerleggen. Vervolgens is de verwerende partij nagegaan of verzoeker niet valt onder de vrijstelling die tevens voorzien is in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 april 2008 blijkt dat verzoeker nergens vermeldde dat hij zou vallen onder één van de gevallen waar deze voorwaarde geen toepassing vindt. Uit voormelde bespreking blijkt dat de bestreden beslissing in alle redelijkheid werd genomen en naar recht werd genomen met draagkrachtige motieven.

Geheel ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat zelfs indien het in het verleden toegevoegde voorlopig identiteitsbewijs zou voldoen aan de voorwaarden van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart, er nogmaals dient benadrukt te worden dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een kopie van een identiteitsdocument of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting dient opgenomen te zijn. Verwerende partij stelde terecht vast dat de aanvraag van verzoeker aan geen van beide voorziene mogelijkheden voldoet. Deze vaststelling wordt bovendien niet betwist door verzoeker. De verwerende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat deze voorwaarde dient te verhinderen dat een persoon zich uitgeeft als zijnde de vreemdeling waarover reeds een administratief dossier werd opgesteld, en wiens identiteitskaart zich reeds in het administratief dossier zou bevinden, voorhoudende dat hij deze titularis is van het dossier, alsook waar ze stelt dat zelfs indien de betrokkene dezelfde persoon mocht zijn als de titularis van het dossier, het gegeven dat deze persoon vele jaren geleden een identiteitsdocument heeft voorgelegd, niet impliceert dat deze persoon nog steeds dezelfde nationaliteit heeft. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om van een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient, te verlangen dat hij bij zijn aanvraag een kopie toevoegt van een identiteitsdocument. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad concludeert dat de minister van Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat *“De aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15/12/1980, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006”*. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd en noch een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond door verzoeker.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU